

บทคัดย่องานวิจัย

Effectiveness of the Galya Individualized Competency Restoration Program (Galya-ICRP) on Competency to Stand Trial in Forensic Psychiatric Patients

อุทยา นาคเจริญ, พย.ด., และ ภาวินี บุตรแสน, พย.ม.

Utaya Nakcharoen, Ph.D., and Phawinee Butsaen, M.N.S.

สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

Galya Rajanagarindra Institute

Abstract

Object: The purpose of this quasi-experimental research was to study the Galya Individualized Competency Restoration Program (Galya-ICR) for Competency to Stand Trial in Forensic Psychiatric Patients.

Methods: The sample of this study consisted of 20 forensic psychiatric patients who were under criminal procedure code section 14 and sent for mental examination and competency to stand trial evaluation at the forensic psychiatric institution. The participants were drawn into two equal groups, experimental and control groups. The experimental group received four sessions of the Galya-ICR. The control group received the conventional care as usual. The instruments used in this study including the demographic data form and the Galya-Competency to Stand Trial (Galya-CST) which were developed by the researchers and the Galya Individualized Competency Restoration Program (Galya-ICR) was developed by researchers. The Independent t-test and Pair t-test were used for data analyses.

Results: The results showed that after the completion of the four sessions of program, the experimental group had the mean scores of the competency to stand trial significantly after receiving program higher than before receiving the program ($p < .05$). In addition, the experimental group had the mean scores of the competency to stand trial significantly higher than those of the control group ($p < .05$).

Conclusions: Enhancing the competency to stand trial among forensic psychiatric patients who were found incompetent to stand trial is essential. The Galya-ICR should be implemented as the legal rehabilitation standard of practice in the forensic psychiatric inpatient setting.

Keywords: Competency to stand trial, Forensic psychiatric patient, Restoration

ประสิทธิผลของโปรแกรมส่งเสริมความเชื่อด้านสุขภาพต่อความร่วมมือในการรักษาด้วยยา และการกลับเป็นซ้ำของผู้ป่วยโรคจิตเภท

นางกฤษณา อ่ำคา
สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ ศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมส่งเสริมความเชื่อด้านสุขภาพต่อความร่วมมือในการรักษาด้วยยาและการกลับเป็นซ้ำของผู้ป่วยโรคจิตเภท

วัตถุประสงค์และวิธีการ ผู้ป่วยโรคจิตเภทแผนกผู้ป่วยนอกสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ จำนวน 32 ราย กลุ่มทดลอง 16 ราย กลุ่มควบคุม 16 ราย กลุ่มทดลองแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มๆ ละ 8 คน ได้รับโปรแกรมส่งเสริมความเชื่อด้านสุขภาพ กลุ่มควบคุมได้รับการพยาบาลตามปกติ เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบประเมินพฤติกรรมการร่วมมือในการรักษาด้วยยา ทดสอบความเที่ยงได้ค่าของครอนบาคแอลฟาเท่ากับ 0.97 เก็บข้อมูลเดือนมกราคมถึงเดือนเมษายน 2562 โดยเก็บก่อนเริ่มโปรแกรม สิ้นสุดโปรแกรม และติดตามผลภายหลังสิ้นสุดโปรแกรม 3 เดือน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ

ผลการวิจัย ผู้ป่วยโรคจิตเภทมีความร่วมมือในการรักษาด้วยยาเพิ่มขึ้นและมีการกลับเป็นซ้ำลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรม ผู้ป่วยโรคจิตเภทหลังเข้าร่วมโปรแกรมและติดตามผลหลังเข้าร่วมโปรแกรม 3 เดือน มีความร่วมมือในการรักษาด้วยยาเพิ่มขึ้นและมีการกลับเป็นซ้ำลดลงเมื่อเทียบกับก่อนการเข้าร่วมโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุป โปรแกรมส่งเสริมความเชื่อด้านสุขภาพมีประสิทธิภาพในการเพิ่มความร่วมมือในการรักษาด้วยยาและลดการกลับเป็นซ้ำของผู้ป่วยโรคจิตเภท ควรนำโปรแกรมนี้ไปใช้ในผู้ป่วยโรคจิตเภทเพื่อเพิ่มความร่วมมือในการรักษาด้วยยาและลดอัตราการกลับเป็นซ้ำ

คำสำคัญ : โปรแกรมส่งเสริมความเชื่อด้านสุขภาพ ผู้ป่วยโรคจิตเภท ความร่วมมือในการรักษาด้วยยา การกลับเป็นซ้ำ

ผลของการใช้แนวปฏิบัติทางการพยาบาลในการค้นหาความเจ็บป่วยทางกายระยะแรกเริ่ม ในผู้ป่วยจิตเวชที่พักรักษาตัวในหอผู้ป่วย

นางสาวบุปผา ดวงเดือน สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์
อัจฉราพร สี่หิรัญวงศ์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ ทดสอบประสิทธิผลและประเมินความพึงพอใจของพยาบาลต่อการใช้นโยบายปฏิบัติทางการพยาบาลในการค้นหาความเจ็บป่วยทางกายระยะแรกเริ่มในผู้ป่วยจิตเวชที่พักรักษาตัวในหอผู้ป่วย

วัสดุและวิธีการ ตามขั้นตอนการดำเนินการวิจัยและพัฒนาของสุขภาพจิต 4 ขั้นตอนแรกจาก 7 ขั้นตอนของกรมสุขภาพจิต กลุ่มตัวอย่างมี 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยจากจิตแพทย์ว่าป่วยด้วยโรคทางจิตเวช และเข้ารับการรักษาที่แผนกผู้ป่วยใน จำนวน 115 ราย แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 57 คน และกลุ่มทดลอง จำนวน 58 คน และ 2) พยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในหอผู้ป่วย จำนวน 15 คน ใช้แบบบันทึกข้อมูลผู้ป่วย แบบสอบถามความพึงพอใจสำหรับพยาบาล และแนวปฏิบัติทางการพยาบาลในการค้นหาความเจ็บป่วยทางกายระยะแรกเริ่มในผู้ป่วยจิตเวชที่พักรักษาตัวในหอผู้ป่วย เก็บข้อมูลเดือนเมษายน 2562 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่ และใช้สถิติไคร้สแควร์

ผลการวิจัย ภายหลังจากใช้นโยบายปฏิบัติทางการพยาบาลในการค้นหาความเจ็บป่วยทางกายระยะแรกเริ่มพบว่า จำนวนครั้งของการค้นพบความเจ็บป่วยทางกาย กลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ.05 ที่ $X^2 = 14.87$, $P = .001$ ($p < .05$) และระดับความพึงพอใจของพยาบาลใช้นโยบายปฏิบัติทางการพยาบาลโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.67$, $SD = 0.40$)

สรุป แนวปฏิบัติทางการพยาบาลในการค้นหาความเจ็บป่วยทางกายระยะแรกเริ่มในผู้ป่วยจิตเวชที่พักรักษาตัวในหอผู้ป่วย สามารถค้นหาผู้ป่วยที่มีอาการแรกเริ่มทางกายได้อย่างมีประสิทธิภาพ และควรนำไปขยายผลและทดสอบประสิทธิผลต่อไป

คำสำคัญ : แนวปฏิบัติทางการพยาบาล ความเจ็บป่วยทางกายระยะแรกเริ่ม ผู้ป่วยจิตเวช

ผลของโปรแกรมการปรับความคิดและพฤติกรรมต่อภาวะซึมเศร้าในผู้ป่วยจิตเภท

นางสาวเพ็ญพรรณ ชิตวร

นางสาวอรพรรณ เสนาะ

สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

นางสุภารัตน์ เพียรชอบ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการปรับความคิดและพฤติกรรมต่อภาวะซึมเศร้าในผู้ป่วยจิตเภท

วัสดุและวิธีการ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ป่วยจิตเภทที่เข้ารับการรักษาแบบผู้ป่วยในของสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ จำนวน 32 คน ระยะเวลาการเก็บข้อมูล 2 เดือน (กุมภาพันธ์-มีนาคม 2562) คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามคุณสมบัติที่กำหนด โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 16 คน โดยวิธีจับคู่ตามเพศ คะแนนภาวะซึมเศร้า และระยะเวลาการเจ็บป่วยทางจิต กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการปรับความคิด และพฤติกรรม จำนวน 6 ครั้ง ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการพยาบาลตามปกติ เครื่องมือที่ใช้ในรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบบันทึกข้อมูลทั่วไป และแบบประเมินภาวะซึมเศร้า (Thai Depression Inventory :TDI) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .88 ประเมินภาวะซึมเศร้าในระยะก่อนทดลอง หลังทดลองทันที และหลังทดลอง 1 เดือน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (repeated measure ANOVA) และสถิติทดสอบที (t-test)

ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มที่ได้รับโปรแกรมการปรับความคิดและพฤติกรรมมีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าภายหลังทดลองทันที และหลังทดลอง 1 เดือน น้อยกว่าก่อนทดลอง และมีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า น้อยกว่ากลุ่มที่ได้รับการพยาบาลตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$)

สรุป โปรแกรมการปรับความคิดและพฤติกรรม มีประสิทธิภาพในการลดภาวะซึมเศร้าในผู้ป่วยจิตเภท ดังนั้น จึงควรส่งเสริมให้พยาบาลจิตเวชได้นำโปรแกรมการปรับความคิดและพฤติกรรมไปใช้ในการบำบัดผู้ป่วยจิตเภทที่มีภาวะซึมเศร้า เพื่อป้องกันและลดอัตราการกลับเป็นซ้ำ

คำสำคัญ: โปรแกรมการปรับความคิดและพฤติกรรม ผู้ป่วยจิตเภท ภาวะซึมเศร้า

ประสิทธิภาพผลของโปรแกรมการจัดการความเครียดต่อความเครียด ของผู้ดูแลผู้ป่วยโรคอารมณ์สองขั้ว

นางเพ็ญพุดิ คงพาณิชย์ตระกูล
สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ ศึกษาประสิทธิผลของโปรแกรมการจัดการความเครียดต่อความเครียดของผู้ดูแลผู้ป่วยโรคอารมณ์สองขั้ว

วัตถุประสงค์และวิธีการ ผู้ดูแลผู้ป่วยโรคอารมณ์สองขั้วที่มารับการรักษาในแผนกผู้ป่วยนอกและผู้ป่วยใน ของสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ จำนวน 36 ราย แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 18 ราย และกลุ่มควบคุม 18 ราย กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมการจัดการความเครียดของผู้ดูแลผู้ป่วยโรคอารมณ์สองขั้ว ทำกิจกรรมสัปดาห์ละ 3 ครั้งๆ ละ 60-90 นาที จำนวน 2 สัปดาห์ ใช้โปรแกรมการจัดการความเครียดของผู้ดูแลผู้ป่วยโรคอารมณ์สองขั้ว แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบประเมินและวิเคราะห์ความเครียดด้วยตนเอง ทดสอบความเที่ยงของแบบประเมินและวิเคราะห์ความเครียดด้วยตนเอง ได้ค่า Cronbach's Alpha เท่ากับ .080 เก็บข้อมูล ระหว่างเดือน มีนาคมถึงเดือน เมษายน พ.ศ. 2562 โดยเก็บข้อมูลก่อนการทดลองและเมื่อสิ้นสุดการทดลอง วิเคราะห์ข้อมูล ด้วยการทดสอบที (t-test)

ผลการวิจัย ผู้ดูแลผู้ป่วยโรคอารมณ์สองขั้วที่ได้รับโปรแกรมการจัดการความเครียด มีค่าคะแนนเฉลี่ยความเครียดภายหลังเข้าร่วมโปรแกรมฯ ต่ำกว่าก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และผู้ดูแลผู้ป่วยโรคอารมณ์สองขั้วที่ได้รับโปรแกรมการจัดการความเครียด มีค่าคะแนนเฉลี่ยความเครียดหลังได้รับโปรแกรมฯ ต่ำกว่าผู้ดูแลผู้ป่วยโรคอารมณ์สองขั้ว ที่ได้รับการพยาบาลตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุป โปรแกรมการจัดการความเครียดมีประสิทธิภาพในการลดความเครียดของผู้ดูแลผู้ป่วยโรคอารมณ์สองขั้วได้ ดังนั้นจึงควรส่งเสริมให้พยาบาลจิตเวชนำโปรแกรมนี้ไปใช้กับผู้ดูแลผู้ป่วยโรคอารมณ์สองขั้ว เพื่อช่วยบรรเทาความเครียดของผู้ดูแล ช่วยส่งเสริมสุขภาพจิตและป้องกันปัญหาสุขภาพจิตที่อาจเกิดขึ้นได้

คำสำคัญ: โปรแกรมการจัดการความเครียด ความเครียดของผู้ดูแลผู้ป่วยโรคอารมณ์สองขั้ว

การพัฒนาโปรแกรมการบริหารจัดการผู้ป่วยจิตเวชที่มีอาการก้าวร้าวรุนแรง

นายไพโรจน์ สุขเกิด สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์
นางวิมลนันท์ พุฒิวิณชพงศ์ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ ศึกษาผลของโปรแกรมการบริหารจัดการผู้ป่วยจิตเวชที่มีอาการก้าวร้าวรุนแรง

วัสดุและวิธีการ เป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นพยาบาลวิชาชีพ และพนักงานผู้ช่วยเหลือคนไข้ที่ปฏิบัติงานในหน่วยบริการผู้ป่วยนอกและหน่วยบริการผู้ป่วยใน ของสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ จำนวน 34 คน คัดเลือกโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง ระยะเวลาเก็บข้อมูล 1 วัน เครื่องมือที่ใช้ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบทดสอบความรู้ของบุคลากรเกี่ยวกับการจัดการพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงในผู้ป่วยจิตเวช แบบวัดทัศนคติต่อการจัดการความก้าวร้าวและความรุนแรง แบบวัดความเชื่อมั่นในการจัดการผู้ป่วยก้าวร้าว การประเมินทักษะการจำกัดพฤติกรรม แบบวัดความคิดเห็นและความพึงพอใจวิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัย คะแนนเฉลี่ยความรู้ในการจัดการพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง ทัศนคติต่อการจัดการความก้าวร้าวและความรุนแรง และความเชื่อมั่นในการจัดการผู้ป่วยก้าวร้าว คะแนนเฉลี่ยภายหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กลุ่มตัวอย่างสามารถพัฒนาทักษะในการเผชิญและจัดการกับผู้ป่วยที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ร้อยละ 100 รวมทั้งมีความพึงพอใจต่อการฝึกอบรมนี้

สรุป โปรแกรมการบริหารจัดการผู้ป่วยจิตเวชที่มีอาการก้าวร้าวรุนแรงสามารถใช้ฝึกอบรมบุคลากรสุขภาพที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ป่วยจิตเวช ซึ่งเป็นการเพิ่มความปลอดภัยจากการถูกจำกัดพฤติกรรม และเพิ่มความปลอดภัยในการปฏิบัติงานของบุคลากร ลดความเสี่ยงและป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นทั้งต่อผู้ป่วยจิตเวช บุคลากรสุขภาพ และองค์กรจากการปฏิบัติงานที่ไม่ปลอดภัย

คำสำคัญ : การบริหารจัดการ พฤติกรรมก้าวร้าวและรุนแรง ผู้ป่วยจิตเวช

ผลของโปรแกรมเสริมสร้างความแข็งแกร่งในชีวิตต่อความคิดฆ่าตัวตาย ของผู้ที่พยายามฆ่าตัวตายที่มารับการรักษาในสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

นางยุพิน ตุ่มโหมด สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ การวิจัยกึ่งทดลองนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการเสริมสร้างความแข็งแกร่งในชีวิตต่อความคิดฆ่าตัวตายของผู้ที่พยายามฆ่าตัวตายที่มารับการรักษาในสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ก่อนและหลังเข้าร่วมโปรแกรมการเสริมสร้างความแข็งแกร่งในชีวิต

วัสดุและวิธีการ กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่ได้รับการวินิจฉัยว่าพยายามฆ่าตัวตายร่วมกับโรคซึมเศร้า ตามคู่มือการวินิจฉัยโรคสากลขององค์การอนามัยโลก (ICD-10) ที่เข้ารับการรักษาแบบผู้ป่วยในสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์ โดยคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงตามคุณสมบัติแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 10 คน เครื่องมือที่ใช้ เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบประเมินความคิดฆ่าตัวตาย ฉบับภาษาไทย (SSI-Thai Version, 2014) และโปรแกรมเสริมสร้างความแข็งแกร่งในชีวิตซึ่งปรับปรุงจากโปรแกรมของ พิชรินทร์ นินทจันทร์ และคณะ (2555) ซึ่งดำเนินกิจกรรมทั้งหมด 6 ครั้ง ครั้งละ 45-60 นาที เก็บข้อมูลเดือนมกราคม ถึงเดือนเมษายน 2562 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เปรียบเทียบผลการศึกษาโดยใช้สถิติทีคู่และทีอิสระ

ผลการวิจัย กลุ่มทดลองหลังได้รับโปรแกรมมีคะแนนความคิดฆ่าตัวตายต่ำกว่าก่อนได้รับโปรแกรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .05$ และกลุ่มทดลองมีคะแนนความคิดฆ่าตัวตายต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $< .05$

สรุป โปรแกรมเสริมสร้างความแข็งแกร่งในชีวิตสามารถที่จะลดความคิดฆ่าตัวตายได้ ดังนั้นจึงเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับการออกแบบกิจกรรมเพื่อลดความคิดฆ่าตัวตายในผู้ป่วยโรคซึมเศร้าได้ทางหนึ่ง ร่วมกับการบำบัดอื่น

คำสำคัญ : ความคิดฆ่าตัวตาย โปรแกรมเสริมสร้างความแข็งแกร่งในชีวิต ผู้พยายามฆ่าตัวตาย

การพยากรณ์สถานการณ์การพบผู้ป่วยนิติจิตเวช ที่มารับบริการที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

เบญจมาศ พงษ์มรรคา¹ ศ.ม.

วิภาพร สิทธิจันทร์² วทบ.

สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์^{1,2}

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์: ศึกษาสถานการณ์การพบผู้ป่วย รูปแบบสมการการพยากรณ์ทางสถิติที่เหมาะสมสำหรับการพยากรณ์โรค และพยากรณ์แนวโน้มของการพบผู้ป่วยนิติจิตเวช

วัสดุและวิธีการ: ศึกษาวิธีการพยากรณ์ทางสถิติด้วยข้อมูลทุติยภูมิอนุกรมเวลา เครื่องมือเป็นแบบบันทึกข้อมูลผู้ป่วย กลุ่มตัวอย่าง คือ ข้อมูลผู้ป่วยนิติจิตเวชที่มารับบริการสถาบันฯ จำนวน 36 เดือน ตุลาคม 2559 – กันยายน 2562 ระยะเวลาเก็บข้อมูล 1 เมษายน – 31 พฤษภาคม 2563 ใช้เทคนิคการพยากรณ์อนุกรมเวลา 5 วิธี ทารูปแบบวิธีการพยากรณ์ทางสถิติที่เหมาะสม วัดค่าความถูกต้องของการพยากรณ์ด้วยค่าเฉลี่ยเปอร์เซ็นต์ความคลาดเคลื่อนสัมบูรณ์ (MAPE) และนำมาพยากรณ์แนวโน้มตุลาคม 2562 – กันยายน 2564

ผลการวิจัย: พบว่า สถานการณ์ผู้ป่วยนิติจิตเวช ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 40-49 ปี สถานภาพโสด มีที่อยู่ ในเขตสุขภาพที่ 13 ได้รับการวินิจฉัยว่าป่วยกลุ่มโรค F20-F29 โรคจิตเภท พฤติกรรมแบบจิตเภทและความหลงผิด พบมากคือโรค F20 สิทธิการรักษาชำระเงินเอง ผลการวิเคราะห์หารูปแบบการพยากรณ์ ที่เหมาะสม วิธีการทำให้เรียบด้วย Exponential Smoothing แบบ Winters' Additive มีความเหมาะสมในการนำมาพยากรณ์แนวโน้มผู้ป่วยนิติจิตเวช ผลการพยากรณ์ ผู้ป่วยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี คาดว่าน่าจะมีผู้ป่วย ปี 2563-2564 ประมาณ 221 คน และ 264 คน โดยจะมี ผู้มารับบริการสูงสุดในไตรมาส 4 เดือนกันยายน จำนวน 38 คน และ 42 คน ส่วนกลุ่มโรคที่พบมากที่สุด คือ F20-F29 จำนวน 71 คน และ 82 คน ภายใต้สภาวะทางภูมิศาสตร์หรือสิ่งแวดล้อมที่ไม่เปลี่ยนแปลงมาก

สรุป: ควรมีการวางแผนพัฒนาระบบบริการ บริหารจัดการงบประมาณ เวชภัณฑ์ให้มีประสิทธิภาพ เพื่อเตรียมความพร้อมในการรองรับจำนวนผู้ป่วยที่เพิ่มขึ้น

คำสำคัญ: การพยากรณ์ นิติจิตเวช ผู้ป่วยนิติจิตเวช สถานการณ์

ติดต่อผู้พิมพ์: เบญจมาศ พงษ์มรรคา ; e-mail: benjamart_pr@hotmail.com

ชีวิตวิถีใหม่ : ชีวิตของผู้ป่วยทางจิต และความต้องการการดูแล
(NEW NORMAL: LIFE OF PEOPLE WITH MENTAL ILLNESS AND THE NEED FOR CARING)

สุดสาคร จำมัน และคณะ
สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์
e-mail ; sudsakorn_mam@hotmail.com

บทคัดย่อ

หลักการและเหตุผล : ในปัจจุบันมีการแพร่ระบาดของไวรัส COVID 19 อย่างต่อเนื่อง ส่งผลกระทบต่อระบบบริการและกระบวนการดูแลผู้ป่วยจิตเวชอย่างมาก เนื่องจากผู้ป่วยมีความบกพร่องทั้งด้านความคิด การรับรู้ และพฤติกรรม การดูแลผู้ป่วยจิตเวชต้องดูแลอย่างใกล้ชิด สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์เป็นสถาบันบำบัดรักษาเฉพาะทาง รับผู้ป่วยนิติจิตเวชและจิตเวชทั่วไป การดูแลผู้ป่วยยังคงให้บริการต่อเนื่อง จากสถานการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทำให้ต้องมีการปรับระบบการให้บริการและการดูแลทั้งด้านบุคลากร ผู้ป่วย และญาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ดังนั้นตึกสามัญหญิงเป็นตึกที่รับใหม่ ให้การดูแลผู้ป่วยแรกรับจนถึง 14 วัน ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวจึงได้พัฒนาระบบบริการการดูแลผู้ป่วยจิตเวชช่วง COVID 19 แบบ New Normal และมีการนำเทคโนโลยีมาสนับสนุนในการปฏิบัติงานเป็นส่วนใหญ่ เช่นแพทย์ตรวจรักษาประเมินอาการ การญาติเยี่ยม พยาบาลบันทึกอาการ และการรับ-ส่งเวชฯ เป็นต้น ระบบบริการมีการสวมหน้ากากอนามัย การแยกห้อง เพื่อให้ผู้ป่วย ญาติและบุคลากรมีความปลอดภัย ลดโอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อหรือแพร่กระจายเชื้อ และมีคุณภาพชีวิตที่ดี

วัตถุประสงค์ : 1) เพื่อพัฒนาคุณภาพระบบบริการการดูแลผู้ป่วย 2) เพื่อลดอุบัติเหตุร้ายแรง

การดำเนินงาน เดือนเมษายน ถึงสิงหาคม 2563 นำเทคโนโลยีมาใช้ในการปฏิบัติงาน แพทย์ตรวจรักษา ประเมินอาการและการญาติเยี่ยมผ่านระบบออนไลน์, พยาบาลเขียนบันทึกทางการแพทย์ในระบบHosXP, การรับ-ส่งเวช, การลง V/S, การออกกำลังกาย, การสวดมนต์, การฝากเงิน, กลุ่มกิจกรรม, การประเมินความพึงพอใจและผู้ป่วยสวมหน้ากากอนามัยทุกคน

ผลลัพธ์ : บุคลากรและผู้ป่วยมีความปลอดภัย, ญาติ จำนวน 57 คน มีความพึงพอใจต่อระบบบริการเยี่ยมผ่านระบบออนไลน์ระดับมากที่สุด จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 82.40 ด้านการประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 85.90 ผู้ป่วยจำนวน 21 คน มีความพึงพอใจด้านความเชื่อมั่นในการให้บริการระดับมากที่สุด จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 95.20

นิพนธ์ต้นฉบับ

รูปแบบการพยากรณ์สถานการณ์ของผู้ป่วยจิตเวช ของสถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

วันรับ : 6 กุมภาพันธ์ 2563

เบญจมาศ พฤตมาธา, ศ.ม., วิภาพร สิทธิจันทร์, วท.บ.

วันแก้ไข : 3 ธันวาคม 2563

สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

วันตอบรับ : 4 ธันวาคม 2563

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ : ศึกษารูปแบบสมการการพยากรณ์ทางสถิติที่เหมาะสมสำหรับการพยากรณ์โรค สถานการณ์การเข้ารับบริการของผู้ป่วย และพยากรณ์แนวโน้มของผู้ป่วยจิตเวชที่มารับบริการที่สถาบันกัลยาณ์ราชนครินทร์

วิธีการ : ศึกษาวิธีการพยากรณ์ทางสถิติด้วยข้อมูลทุติยภูมิอนุกรมเวลา ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยเป็นข้อมูลผู้ป่วยนอกที่มารับบริการทางด้านสุขภาพจิตและจิตเวช ตั้งแต่เดือนตุลาคม 2555 – กันยายน 2561 โดยใช้เทคนิคการพยากรณ์อนุกรมเวลาทั้ง 5 วิธี ทารูปแบบวิธีการพยากรณ์ทางสถิติที่เหมาะสม วัดค่าความถูกต้องของการพยากรณ์ด้วยค่าเฉลี่ยเปอร์เซ็นต์ความคลาดเคลื่อนสัมบูรณ์ (MAPE) และนำมาพยากรณ์แนวโน้มเดือนตุลาคม 2561 – กันยายน 2563

ผล : สถานการณ์ผู้ป่วยนอกจิตเวช ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุ 40 - 49 ปี สถานภาพโสด อาศัยอยู่ในเขตสุขภาพที่ 5 สิทธิการรักษาชำระเงินเอง ได้รับการวินิจฉัยกลุ่มโรค F20-F29 (โรคจิตเภท พฤติกรรมแบบจิตเภท และความหลงผิด) โดยรหัส F20 (โรคจิตเภท) พบมากที่สุด วิธีการพยากรณ์ทางสถิติที่เหมาะสมคือ Exponential Smoothing แบบ Winters' Additive โดยมีค่า MAPE = 3.775 ในการนำมาพยากรณ์แนวโน้มผู้ป่วยจิตเวช ผลการพยากรณ์พบว่าผู้ป่วยนอกจิตเวชมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี คาดว่าน่าจะมีผู้ป่วยในปี 2562 - 2563 ประมาณ 40,695 คน และ 43,806 คน ตามลำดับ โดยจะมีผู้มารับบริการสูงสุดในเดือนสิงหาคม จำนวน 3,582 คน และ 3,841 คน ส่วนกลุ่มโรคที่พบมากที่สุด คือ F20 - F29 จำนวน 3,890 คน และ 3,920 คน ทั้งนี้ภายใต้สภาวะทางภูมิศาสตร์หรือสิ่งแวดล้อมที่ไม่เปลี่ยนแปลงมาก

สรุป : ควรมีการวางแผนพัฒนาระบบบริการ บริหารจัดการงบประมาณ เวชภัณฑ์ให้มีประสิทธิภาพ เพื่อเตรียมความพร้อมในการรองรับจำนวนผู้ป่วยที่เพิ่มขึ้นจากผลการพยากรณ์สถานการณ์ผู้ป่วย

คำสำคัญ : การพยากรณ์ ผู้ป่วยจิตเวช สถานการณ์

ติดต่อผู้พิมพ์ : เบญจมาศ พฤตมาธา; e-mail: benjamart_pr@hotmail.com